

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

N° 291

Session de 1929-1930

SÉANCE
du 11 juin 1930VERGADERING
van 11 Juni 1930

Zittingsjaar 1929-1930

PROJET DE LOI
concernant la police des étrangers.**EXPOSE DES MOTIFS**

MADAME, MESSIEURS,

Les conditions économiques de l'après-guerre ont amené en Europe Occidentale un nombre toujours croissant d'étrangers (1). Parmi ceux qui viennent en Belgique, beaucoup ont fait l'objet dans les pays voisins d'une mesure d'éloignement.

L'opinion publique s'en est émue, et maintes fois la presse a réclamé des mesures destinées à prévenir et réprimer les abus auxquels nous expose le séjour d'éléments indésirables.

Or, les prescriptions de l'article 9 du décret du 23 Messidor an III, de l'article 7 de la loi du 28 Vendémiaire an VI et de l'article 3 de l'arrêté du Gouvernement provisoire du 6 octobre 1830, sur la police des étrangers *sont incomplètes* et ce n'est pas l'ensemble des circulaires administratives prises en vue de combler les lacunes constatées qui a permis d'atteindre le résultat désiré, les sanctions faisant défaut.

La loi du 12 février 1897 sur les étrangers est, elle-même *insuffisante*. Elle ne contient qu'une seule disposition pénale qui érige en délit la rupture de ban d'expulsion, mais qui laisse au Ministère public la charge d'établir que l'étranger est « rentré sur le territoire » ainsi qu'il sera établi plus loin, donc qu'il en est au préalable sorti. Or, dans bien des cas, cette preuve ne peut être fournie et, pour peu que le prévenu conteste être sorti du Royaume, il échappe à la seule sanction édictée par la loi. Bien plus, certaines des exceptions prévues par l'article 2 de cette loi sont de nature à créer des situations fâcheuses et pénibles.

Il importe donc au plus haut point de reviser notre législation, et de l'approprier à la vie moderne, en lui donnant une souplesse que l'intensité et la célérité des relations internationales imposent.

(1) Pour la période 1909-1913, il a été ouvert à l'administration de la Sûreté Publique en moyenne par année, 34,200 dossiers concernant des étrangers nouvellement arrivés en Belgique; pour la période 1924-1928, il en a été ouvert en moyenne par année, 47,200. En l'année 1929 il a été ouvert 64,324 dossiers nouveaux.

N. B. — Les dossiers ne sont pas individuels mais concernent chacun une famille.

WETSONTWERP
betreffende de vreemdelingenpolitie.**MEMORIE VAN TOELICHTING**

MEVROUW, MIJNE HEEREN.

Ten gevolge van de na-oorlogse economische omstandigheden kwam een steeds grooter aantal vreemdelingen zich in West-Europa vestigen (1). Velen van degenen die naar België komen, werden uit naburige landen verwijderd.

Dit maakte de openbare meening ongerust en de pers drong er herhaaldelijk op aan dat maatregelen zouden getroffen worden tot voorkoming en beteugeling van de misbruiken waaraan het verblijf in ons land van ongewenschte elementen ons blootstellen.

Welnu, de voorschriften van artikel 9 van het decreet van 23 Messidor jaar III, van artikel 7 van de wet van 28 Vendémiaire jaar VI en van artikel 3 van het besluit van het Voorloopig Bewind d. d. 6 October 1830 op de vreemdelingenpolitie zijn onvolledig, en de reeks administratieve aanschrijvingen genomen om in de vastgestelde leemten te voorzien, hebben de beoogden uitslag niet kunnen bereiken; sancties waren er immers niet in voorzien.

Ook de wet van 12 Februari 1897 op de vreemdelingen is ontoereikend. Zij bevat slechts één enkele strafbepaling, waarbij het overtreden van een uitzettingsbevel een misdrijf wordt; zij laat echter aan het Openbaar Ministerie de zorg over te doen blijken dat de vreemdelingen « in het land is teruggekomen » — zooals verder zal worden uiteengezet — dus dat hij het eerst verlaten heeft. Welnu, in vele gevallen kan dat bewijs niet geleverd worden en de verdachte heeft dus maar te betwisten dat hij het land verlaten heeft, om te ontkomen aan de eenige door de wet voorziene sanctie. Meer nog, sommige van de bij artikel 2 van die wet voorziene uitzonderingen zijn van dien aard dat zij spijtige en pijnlijke toestanden kunnen scheppen.

Het is dus van het hoogste belang onze wetgeving te herzien, en ze bij het moderne leven aan te passen door haar meer lenigheid te geven zooals geboden wordt door het druk en snel internationaal verkeer.

(1) Voor het tijdperk 1909-1903, werden er in het Beheer van de Openbare Veiligheid, jaarlijks gemiddeld 34,200 dossiers aangelegd betreffende pas in België aangekomen vreemdelingen; voor het tijdperk 1924-1928, werden er jaarlijks gemiddeld 47,200 dossiers aangelegd. Gedurende het jaar 1929 werden 64,324 nieuwe dossiers geopend.

N. B. — De dossiers zijn niet individueel; zij worden aangelegd per gezin.

De droit d'accès au territoire belge.

Les auteurs du droit international public ont longuement disserté sur la question de savoir si les étrangers ont ou n'ont pas un « droit d'accès au territoire » au même titre que les nationaux (1).

Pour les uns, du fait de la Souveraineté de l'Etat, qui se trouve maître d'ouvrir et de fermer ses frontières suivant sa libre volonté, il n'existe pas dans le chef de l'individu un « droit » de pénétrer dans tout pays. Si l'Etat l'autorise à franchir sa frontière ce n'est qu'à titre précaire, cette autorisation étant en tout temps révocable au seul gré de l'Etat.

Pour d'autres auteurs, l'interdépendance des Etats et leur solidarité ayant créé un commerce international qui implique des relations et des échanges continus, donnent à l'individu un « droit » de circuler librement de pays à pays, tout en réservant à chaque Etat la faculté de prendre vis-à-vis de l'étranger dont la présence ou la conduite est, ou peut être une cause de trouble ou de scandale, les mesures qui s'imposent.

La thèse de la liberté d'accès au territoire est en parfaite harmonie avec l'esprit de notre Constitution si libérale à l'égard des étrangers.

Elle est d'ailleurs conforme à l'intérêt bien compris de la nation. Pour un pays sis au carrefour des grandes routes commerciales, c'est nuire à son expansion, à ses affaires et partant, au bien-être de sa population que d'entraver l'arrivée des étrangers.

L'article premier du projet pose donc en principe le libre accès au territoire du royaume pour tous les étrangers qui justifient de leur identité et de leur nationalité en produisant les pièces requises par les règlements et les accords internationaux.

De la police des étrangers.

La frontière étant ouverte, quels sont les droits et devoirs de l'Etat ?

Il lui appartient sans nul doute de réprimer le mal, car notre Constitution, quelque généreuse qu'elle soit pour l'étranger, impose néanmoins à celui-ci l'obligation formelle de respecter scrupuleusement les lois qui régissent la vie nationale. L'Etat a le droit de se défendre contre celui qui méconnaît les lois impérieuses de l'hospitalité. Il a le devoir de punir ses écarts en lui appliquant les dispositions du code pénal. *C'est de la police répressive.*

Mais à cela ne se borne par le rôle de l'Etat, car les mesures de répression ne peuvent intervenir que lorsque le

Van het recht van toegang tot het Belgisch grondgebied.

De schrijvers die zich bezig houden met internationaal publiek recht hebben uitvoerig de vraag behandeld of de vreemdelingen al dan niet een « recht van toegang tot het grondgebied » bezitten evenals de personen behorende tot de nationaliteit van het grondgebied (1).

Voor den eenen bestaat er, uit hoofde van de souvereiniteit van den Staat die naar goeddunken zijn grenzen mag openzetten of sluiten, bij den enkeling geen « recht » om in elk land binnen te dringen. Indien de Staat hem toelaat zijn grens te overschrijden, dan geldt die toelating slechts voorloopig daar zij te allen tijde en naar enkel goedvinden van den Staat kan ingetrokken worden.

Voor andere schrijvers is, ten gevolge van de onderlinge afhankelijkheid en van de solidariteit onder de Staten, een internationaal verkeer ontstaan, dat onafgebroken betrekkingen en gedurigen omgang in zich besluit, en dat aan den enkeling het « recht » geeft om vrijelijk van het een land naar het ander te gaan terwijl aan elken Staat het recht blijft voorbehouden de noodige maatregelen te treffen ten opzichte der vreemdelingen wier aanwezigheid of gedrag tot wanorde of opspraak aanleiding geeft of kan geven.

De thesissen van de vrijheid van toegang tot het grondgebied past volkomen bij den geest van onze Grondwet die zoo ruim is ten opzichte van de vreemdelingen.

Zij komt trouwens overeen met het wel begrepen belang van de natie. Immers voor een land dat gelegen is op het kruispunt van de groote handelsbanen ware het nadeelig voor zijn expansie en zijn zaken, en dientengevolge ook voor het welzijn van zijne bevolking, den toegang tot zijn grondgebied voor de vreemdelingen te bemoeilijken.

Artikel 1 van het ontwerp stelt dus als beginsel voorop, dat al de vreemdelingen die van hun identiteit en hun nationaliteit doen blijken door overlegging van de door de reglementen en internationale akkoorden geleverde stukken, tot 's Lands grondgebied vrijen toegang hebben.

Vreemdelingenpolitie.

Als nu de grenzen opstaan, welke zijn de rechten en plichten van den Staat ?

Het valt niet te betwijfelen dat hij voor plicht heeft het kwaad te beteugelen, want hoe ruim onze grondwet ook zij ten opzichte van de vreemdelingen, toch legt zij hun de uitdrukkelijke verplichting op de in het land geldende wetten stipt na te leven.

De Staat heeft het recht zich te verdedigen tegen al degenen die de gebiedende wetten van de gastvrijheid miskennen. Hij heeft voor plicht hun inbreuken op die wetten te straffen door op hen de bepalingen van het strafwetboek toe te passen. *Dit is beteugelende politie.*

De taak van den Staat reikt echter verder, want strafmaatregelen mogen enkel worden getroffen nadat het

(1) Fauchille. *Traité de droit international public*, T. I., n° 441 et suiv.

(1) Fauchille. *Traité de droit international public*, T. I., n° 441 en volgende.

mal est accompli. L'Etat a une mission plus élevée; il doit, dans la mesure du possible, prévenir le mal; il doit protéger la société contre les étrangers suspects ou indésirables.

Comment peut-il exercer cette *police préventive*? Une précaution primordiale est l'*immatriculation* immédiate et obligatoire de tous les étrangers. L'Etat connaissant ceux qui pénètrent sur le territoire est à même de s'enquérir de leur passé; il peut ainsi dépister l'élément indésirable, et, pour éviter un plus grand mal, prendre telle mesure prévue qui lui apparaît la plus utile.

C'est en vue d'arriver à discerner l'élément néfaste de l'élément sain et à le surveiller étroitement que les articles 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10 et 11 ont été inscrits dans le projet de loi.

Cet ensemble de dispositions pourrait, à première vue, paraître sévère à celui qui n'en fait pas un examen approfondi. En fait, les règles proposées sont justifiées au point de vue de la sécurité du pays.

L'article 2, paragraphe 3, crée un régime de faveur pour les villégiateurs, touristes, commerçants et hommes d'affaires, descendus dans un hôtel, auberge ou pension de famille. Il leur suffit de signer le bulletin individuel pour être en règle pour une période de quatre mois.

Les autres étrangers que leurs convenances ou leurs occupations appellent en Belgique ne peuvent se plaindre des formalités prévues qui ne sont que celles qui, sur base de la loi du 2 juin 1856, sont exigées des Belges eux-mêmes, et les obligent à notifier aux administrations communales, leurs changements de domicile ou de résidence et l'identité de leurs locataires, domestiques et sujets qu'ils soient Belges ou étrangers. Tout au plus, ces dispositions abrègent-elles quelque peu les délais impartis par l'arrêté royal du 30 décembre 1900 pris en exécution de la loi du 2 juin 1856, dans le but d'assurer une surveillance rapide des étrangers.

Des mesures à prendre éventuellement à l'égard des étrangers.

Le projet prévoit trois catégories de mesures.

Il y a d'abord les sanctions pénales qui frappent les individus qui contreviennent aux règles établies pour l'immatriculation des étrangers et leur surveillance générale.

Elles consistent en un emprisonnement de 2 à 7 jours et une amende de 10 à 25 francs, à laquelle sont applicables les dispositions légales établissant des décimes additionnels sur les amendes pénales, ou en une de ces peines seulement (articles 13, 14 et 17).

Toutefois, ces peines minimales, suffisantes pour la bonne application de la loi, sont aggravées pour le cas bien spécial de celui qui sciemment favorise l'entrée en Belgique d'un étranger auquel l'accès du territoire a été interdit ou qui n'est pas muni des pièces réglementaires (art. 16).

Il y a ensuite, les mesures administratives qui peuvent être prises. Comme antérieurement, elles comprennent l'interdiction de pénétrer dans le Royaume — l'interdiction

hij moet, in de maat van het mogelijke, het kwaad voorkomen; hij moet de maatschappij beschermen tegen de verdachte of ongewenste vreemdelingen.

Hoe kan hij die *voorbehoedende politie* uitoefenen?

Een eerste voorzorg is de onverwijde en verplichte *inschrijving van al de vreemdelingen*. Daar de Staat weet wie in het land binnenkomt, kan hij inlichtingen inwinnen omtrent het verleden van ieder van hen; op die wijze kan hij op het spoor komen van de ongewenste elementen, en om een grooter kwaad te voorkomen, zoodanigen maatregel treffen als hij het meest passend oordeelt.

Het is om de schadelijke elementen van de gezonde te kunnen scheiden en om de schadelijke van naderbij te kunnen bewaken dat de artikelen 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10 en 11 in het wetsontwerp werden opgenomen.

Dit stel maatregelen kan op het eerste gezicht streng voorkomen voor wie het niet grondig onderzoekt. In werkelijkheid echter zijn de voorgestelde maatregelen gewettigd uit het oogpunt van 's Lands veiligheid.

Artikel 2, paragraaf 3, voert een gunstregiem in ten voordeele van de op *villegiatuur* zijnde personen, van de toeristen, de handelaars en de zakenlieden, die in een hôtel, herberg of pensioen afstappen.

Het volstaat dat zij het persoonsblad teekenen om voor een tijdperk van vier maand in regel te zijn.

De andere vreemdelingen die om persoonlijke redenen of voor zaken naar België komen, hebben geen reden tot klagen over de voorziene maatregelen; deze immers verschillen niet van de formaliteiten waaraan, op grond van de wet van 2 Juni 1856, de Belgen zelf moeten voldoen, en die hem de verplichting opleggen bij de gemeentebesturen aangifte te doen van hun verandering van woon- of verblijfplaats en van de identiteit van hun huurders, dienstboden en gediensstigen, zoowel Belgen als vreemdelingen. Ten einde echter de vreemdelingen met bekwaamen spoed te kunnen bewaken verkorten die bepalingen lichtelijk de termijnen die bij het Koninklijk besluit van 30 December 1900, genomen tot tenuitvoerlegging van de wet van 2 Juni 1856, gesteld zijn.

Maatregelen desgevallend tegenover vreemdelingen te nemen.

Het ontwerp voorziet drie categorieën van maatregelen.

Ten eerste, strafmaatregelen voorzien tegenover den overtreders van de bepalingen in zake inschrijving van de vreemdelingen en hun bewaking over het algemeen.

Die maatregelen zijn ofwel gevangenisstraf van 2 tot 7 dagen en geldboete van 10 tot 25 frank, geldboete waarop de wettelijke bepalingen houdende heffing van decimen op de geldboeten toepasselijk zijn, of enkel een van die straffen (artikelen 13, 14 en 17).

Die geringe straffen, die voldoende zijn voor de behoorlijke toepassing van de wet, worden echter, verzwwaard in het zeer bijzondere geval waarin iemand wetens en wilens een vreemdeling, wien de toegang tot het land verboden werd of die niet in het bezit is van de reglementaire stukken, helpt in België komen (art. 16).

Ten tweede kunnen administratieve maatregelen genomen worden. Deze zijn, zooals voorheen, het verbod om in het land te komen — het verbod om in sommige plaatsen te

de résider en certains lieux — l'assignation d'une résidence déterminée et l'expulsion (art. 19).

Il y a, enfin, la mise à la disposition du Gouvernement en ce qui concerne les individus qui n'ayant pas de moyens d'existence suffisants ou qui ne s'étant pas soumis aux mesures ordonnées par l'Administration (art. 23 et 24) ou les ayant enfreintes, ne peuvent immédiatement être conduits à la frontière ou être rapatriés. Cet internement ne durera que le temps strictement nécessaire pour mener à bien les négociations en vue du rapatriement.

Cette mise à la disposition du Gouvernement est prononcée par le tribunal de police, ce qui constitue une garantie sérieuse à la liberté individuelle.

Bien que juridiquement elle ne soit qu'une simple mesure de police administrative, la mise à la disposition du Gouvernement constitue en fait une sanction tout aussi efficace que celle qui existe en ce moment.

Dans les établissements où seront internés les étrangers en exécution de la présente loi, l'autorité leur cherchera de l'occupation pour aider à leur reclassement.

De la compétence.

Pour assurer une application prompte des mesures à prendre, le projet de loi, sans déroger aux dispositions légales relatives à la protection de l'enfance, adopte deux innovations estimées indispensables.

Premièrement, il confère en principe au Ministre de la Justice le droit de prendre à l'égard des étrangers les mesures de police préventives prévues par la loi.

L'afflux des étrangers, la facilité des communications et les conditions économiques actuelles exigent de l'Administration une célérité extrême. Ce n'est qu'à la condition de pouvoir agir vite qu'elle peut assurer à la loi toute son efficacité, et qu'elle peut assumer la responsabilité de la sécurité publique.

Au surplus, il y a lieu de noter que la plupart des législations étrangères ont adopté cette procédure.

Il n'y a d'ailleurs pas lieu de craindre des abus, les pouvoirs accordés au Ministre de la Justice étant contrôlés par le Parlement, auquel il devra annuellement être fait rapport sur l'exécution de la loi (art. 28).

Toutefois, lorsque les mesures à prendre visent les individus dont il est question à l'article 20, elles doivent faire l'objet d'un arrêté royal délibéré en conseil des Ministres.

Les exceptions apportées au droit d'expulsion par l'article 2 de la loi du 12 février 1897 ont plus d'une fois créé des situations frisant le scandale. Des étrangers indignes de notre hospitalité n'ont pu être éloignés du pays. En n'autorisant à l'avenir l'expulsion de ces catégories d'individus que par arrêté royal délibéré en conseil des Ministres, la sécurité du pays demeure sauvegardée et en même temps, il est donné aux intéressés des garanties des plus

verblijven — de aanwijzing van een bepaald verblijf en de uitzetting (art. 19).

De derde maatregel is de stelling ter beschikking van de Regeering van de personen die geen voldoende middelen van bestaan hebben of zich niet onderworpen hebben aan de door het Beheer gelaste maatregelen (artt. 23 en 24) of ze overtreden hebben, maar die niet onmiddellijk naar de grens teruggeleid of gerepatriëerd kunnen worden. Zij worden niet langer opgesloten dan strict noodig is tot het voeren van de onderhandelingen met het oog op hun repatriëering.

Deze stelling ter beschikking van de Regeering wordt door de politierechtbank uitgesproken hetgeen een ernstige waarborg is dat de persoonlijke vrijheid zal geëerbiedigd worden.

Al is de stelling ter beschikking van de Regeering uit juridisch oogpunt slechts een eenvoudige maatregel van administratieve politie, toch is zij feitelijk een sanctie die even doeltreffend is als de thans bestaande.

De overheid zal er voor zorgen dat de vreemdelingen, in de inrichtingen waar zij ter voldoening van deze wet opgesloten zijn, een bezigheid vinden dien hun reclasseering kan bevorderen.

De bevoegdheid.

Opdat de te nemen maatregel spoedig tenuitvoergelegd worden, neemt het wetsontwerp, zonder afbreuk te doen aan de wettelijke bepalingen betreffende de kinderbescherming, een tweevoudige, nieuwe regeling aan, die volstrekt noodzakelijk wordt geacht.

Ten eerste, wordt in beginsel aan de Minister van Justitie het recht toegekend om de voorbehoedende politie-maatregelen voorzien bij de wet, ten opzichte van de vreemdelingen te nemen.

Zowel de toevloed van de vreemdelingen op ons grondgebied, als de gemakkelijheid van de verkeersmiddelen en de huidige economische voorwaarden nopen het bestuur er toe, uiterst snel op te treden.

Het is maar wanneer het Bestuur snel kan ingrijpen dat het de bepalingen van de wet tot hun volle recht kan doen komen en dat het kan instaan voor 's Lands veiligheid.

Daarbij dient opgemerkt dat meestal de vreemde wetgevingen die regeling reeds hebben ingevoerd.

Misbruiken zijn trouwens niet te vrezen, daar de aan den Minister van Justitie toegekende bevoegdheden onder controle staan van het Parlement, wien jaarlijks verslag dient gedaan over de tenuitvoerlegging van de wet (art. 28).

Wanneer echter de te nemen maatregelen betrekking hebben op de personen bedoeld bij artikel 20, moeten zij getroffen worden bij een koninklijk besluit waarover de ministerraad beraadslaagt en beslist.

De uitzonderingen op het recht van uitzetting bij artikel 2 der wet van 12 Februari 1897 ingevoerd, hebben menigmaal ergeriswekkende toestanden in het leven geroepen. Vreemdelingen, onze gastvrijheid onwaardig, konden niet uit het Land verwijderd worden. Door toe te laten dat die categorieën personen voortaan slechts mogen worden uitgezet op grond van een Koninklijk besluit waarover in den ministerraad beraadslaagd en beslist wordt, blijft

sérieuses que les législations étrangères ne leur accordent généralement pas. Il n'y a d'ailleurs aucun motif qui puisse militer en faveur du maintien tel quel de ces exceptions.

1° L'admission à domicile (art. 13 c.c.).

L'arrêté royal autorisant un individu à établir son domicile dans le royaume peut être révoqué (Arntz, T. I, p. 115, De Soignie, « Droit des Etrangers », p. 29, cités par Beltjens, Encyclopédie du code civil, art. 13). Il est de nombreux exemples de révocation de domicile.

Il n'existe donc en droit aucun obstacle légal à ce que l'individu admis à domicile en vertu d'un arrêté royal, soit part un autre arrêté royal déclaré déchu de ce droit et expulsé du pays, si sa conduite y donne lieu.

2° Etranger marié avec une femme belge dont il a un ou plusieurs enfants nés en Belgique pendant sa résidence dans le Pays.

Des raisons d'ordre public réclament la suppression de cette exception.

Il n'est pas admissible que l'étranger dangereux pour la tranquillité intérieure ou extérieure de l'Etat puisse se soustraire à l'application de la loi en épousant une femme belge dont il reconnaît l'enfant naturel.

L'intérêt de la collectivité ne doit-il pas primer l'intérêt particulier de la famille ?

Au surplus n'est-il pas des cas où cet intérêt privé se retourne lui-même contre l'exception et n'a-t-on pas vu un père condamné par une cour d'assises du chef de viol de sa fille ne pouvoir être expulsé alors que la famille elle-même réclamait l'éloignement de l'indigne ?

Une exception qui aboutit à de telles conséquences ne peut être maintenue.

3° L'étranger qui marié avec une femme belge a fixé sa résidence en Belgique depuis plus de cinq ans et continue à y résider d'une manière permanente.

Sous l'empire du code civil la femme devait toujours suivre la condition de l'individu qu'elle épousait. C'est pourquoi, en considération de la dénationalisation forcée de la femme, le législateur de 1897 a inscrit dans la loi l'exception susvisée.

Mais il n'en est plus de même aujourd'hui. La femme belge épousant un étranger peut demeurer Belge.

Elle ne perd sa nationalité que si elle le veut bien. Il en résulte que si elle choisit la nationalité de son époux c'est elle-même qui lie sa destinée à celle de son conjoint.

Or, d'après le projet, en vue de ne pas entraver inutilement l'action préventive de la police administrative, la règle, c'est l'expulsion par arrêté ministériel, de l'individu

de la sécurité van het Land gevrijwaard en worden levens aan de betrokken personen de dagelijksche waarborgen gegeven, die zij over het algemeen in de vreemde wetgevingen niet vinden. Er bestaat trouwens geen enkele reden om die uitzonderingen te behouden zooals zij thans bestaan.

1° Toelating om zich in het Land metterwoon te vestigen (art. 13 van het Burgerlijk Wetboek).

Het Koninklijk besluit waarbij iemand gemachtigd wordt om zich in het Land metterwoon te vestigen, kan ingetrokken worden (Arntz, 1° Boekdeel, bl. 115. De Soignie. Droit des Etrangers, bl. 29, beiden aangehaald door Beltjens, Encyclopédie du Code civil, art. 13).

Van intrekking van toelating om zich in het Land metterwoon te vestigen bestaan talrijke voorbeelden.

In rechte bestaat er dus geen enkel wettig beletsel dat iemand die krachtens een Koninklijk besluit gemachtigd werd om zich metterwoon in het Land te vestigen, bij een ander Koninklijk besluit van dat recht ontzet wordt en uit het Land wordt gedreven, indien zijn gedrag daartoe aanleiding geeft.

2° Vreemdeling gehuwd met een Belgische vrouw, met dewelke hij een of meer kinderen heeft die tijdens zijn verblijf in België, in het land geboren zijn.

De openbare orde eischt dat die uitzondering opgeheven wordt.

Het is niet aan te nemen dat de vreemdeling, die een gevaar is voor de inwendige of uitwendige rust van den Staat, de toepassing van de wet kan ontduiken door in het huwelijk te treden met een Belgische vrouw wier natuurlijk kind hij erkent.

Moet het collectief belang niet boven het particulier belang van het gezin gaan ?

Doen er zich, ten andere, geen gevallen voor, waarin dat particulier belang zelf in strijd komt met die uitzondering, en is het niet reeds gebeurd dat een man, die door het hof van Assisen veroordeeld werd ter zake van verkrachting van zijn dochter, niet uit het Land kon worden gezet ofschoon zijn familie zelf er op aandrong dat haar onwaardig lid werd verwijderd ?

Een uitzondering die tot zulke gevolgen leidt kan onmogelijk behouden worden.

3° De vreemdeling die, gehuwd met een Belgische vrouw, sinds meer dan vijf jaar verblijf houdt in België en er bestendig verblijft.

Volgens de bepalingen van het burgerlijk wetboek moest de vrouw altijd den staat volgen van den man met wien zij in het huwelijk trad; daarom heeft de wetgever van 1897, rekening houdende met den verplichten nationaliteitsafstand van de vrouw, hoogerbedoelde uitzondering in de wet opgenomen.

Nu echter is de toestand anders. De Belgische vrouw die met een vreemdeling in het huwelijk treedt, kan Belg blijven.

Zij verliest alleen dan haar nationaliteit, indien zij het wil. Hieruit volgt dat indien zij de nationaliteit van haar echtgenoot kiest, zij zelf haar lot bindt aan dat van haar echtgenoot.

Opdat nu de voorbehoedende maatregelen van de administratieve politie niet noodeloos worden belemmerd, bepaalt het ontwerp dat in den regel de ongewenschte vreem-

indésirable. Le projet de loi y déroge cependant en faveur de l'individu époux d'une femme demeurée Belge et qui depuis son mariage réside cinq années en Belgique. Cet individu ne peut être expulsé que par *arrêté royal délibéré en conseil des ministres*.

Il est nécessaire aussi que les cinq années de résidence dans le royaume suivent le mariage; sinon on en arrive à ce que l'individu résidant en Belgique depuis cinq années, qui sent peser sur lui la menace d'une expulsion possible, soit tenté d'épouser une Belge afin de paralyser l'action de la police administrative.

4° *L'individu né en Belgique d'un étranger et qui y réside lorsqu'il se trouve dans le délai d'option prévu par l'article 9 du c.c.*

Si, sous le régime antérieur à la loi du 15 mai 1922 sur la nationalité on peut admettre que la facilité d'opter constitue dans le chef de l'individu un droit dont personne ne peut le priver et qu'il peut exercer sans entrave tant en Belgique qu'à l'étranger, il n'en est plus de même depuis.

La loi du 15 mai 1922 a transformé ce droit absolu en une faveur uniquement réservée aux individus résidant dans le royaume depuis un certain laps de temps. Le législateur a soumis l'option à de sévères conditions de recevabilité; et, en outre, il a confié au Pouvoir judiciaire le droit de rejeter toute demande émanant d'un individu jugé indigne de devenir citoyen belge. Il existe donc une catégorie d'indésirables à qui la qualité de Belge doit être refusée. Pourquoi, partant, maintenir cette catégorie dans le pays en empêchant leur expulsion?

Par contre, il a paru sage d'accorder, dans l'intérêt de la famille, certaines garanties à la femme étrangère qui ayant épousé un sujet belge a renoncé à cette qualité conformément aux articles 4 et 12 de la loi du 4 août 1926, sur l'acquisition, la perte et le recouvrement de la nationalité. Ces garanties sont inscrites sous le 4° de l'article 20 du projet.

Une seconde innovation consiste à donner au tribunal de police une compétence qu'il n'a pas jusqu'à présent.

Il prononce des peines contre ceux qui ont contrevenu aux dispositions visant la surveillance générale des étrangers (art. 18). Ces jugements sont soumis aux règles du droit commun et le condamné dispose du droit d'appel.

Le tribunal de police ordonne aussi, dans les cas prévus aux articles 23 et 24, la mise à la disposition du Gouvernement des individus qui n'ayant pas de moyens d'existence suffisants, ou qui n'ayant pas voulu se soumettre aux mesures prises contre eux, ou les ayant enfreintes, ne peuvent être immédiatement reconduits à la frontière ou être rapatriés.

Ici, la compétence du tribunal de police n'est qu'une extension de celle qui lui est conférée par la loi du 27 novembre 1891 sur la répression du vagabondage et de la mendicité.

deling bij ministerieel besluit uit het Land wordt gezet. Van dien regel wijkt het ontwerp echter af ten voordeele van den vreemdeling die gehuwd is met een Belg gebleven vrouw en die sinds zijn huwelijk reeds vijf jaar in België verblijft. Die persoon kan alleen uit het Land gezet worden bij een Koninklijk besluit, waarover de ministerraad heeft beraadslaagd en beslist.

Het is ook noodig dat de 5 jaren verblijf in België volgen op het huwelijk; anders zou zich het feit kunnen voordoen dat een vreemdeling, die sinds 5 jaar in België verblijft, en die de bedreiging van een mogelijke uitzetting boven zijn hoofd voelt hangen, geneigd zou zijn met een Belgische vrouw te trouwen, ten einde het ingrijpen van de administratieve politie te verhinderen.

4° *De persoon die in België uit een vreemdeling geboren is en die in België verblijft, wanneer hij zich bevindt binnen den termijn van nationaliteitskeuze voorzien bij artikel 3 van het Burgerlijk Wetboek.*

Men kan aannemen dat, vóór de wet van 15 Mei 1922 op de nationaliteit, de mogelijkheid om zijn nationaliteit te kiezen voor den enkeling een recht was waarvan niemand hem kan berooven en dat hij zoowel in België als buiten België, ongehinderd kon uitoefenen; dit is nu echter het geval niet meer.

De wet van 15 Mei 1922 heeft dat absolute recht veranderd in een gunst, alleen voorbehouden aan personen die sedert een bepaalden tijd in het Land verblijven. Zij heeft strenge voorwaarden gesteld, waaraan hij moet voldoen die de Belgische nationaliteit wil verwerven; daarenboven heeft zij aan de rechterlijke macht de bevoegdheid verleend om elk verzoek af te wijzen uitgaande van een persoon die onwaardig wordt geacht Belgisch burger te worden. Er bestaat dus een categorie ongewenschten aan wien de Staat van Belg moet geweigerd worden. Waarom dan die categorie in het Land laten bestaan door hun uitzetting te beletten?

Het kwam ten anderen voorzichtig voor, in het belang der gezinnen, sommige waarborgen te verleen aan de vreemdelinge die, na haar huwelijk met een Belgischen onderdaan, van dien staat afgezien heeft overeenkomstig de artikelen 4 en 12 van de wet van 4 Augustus 1926 op de verwerving, de verkrijging en het verlies van de nationaliteit. Die waarborgen worden bepaald onder 4° van artikel 20 van het ontwerp. De tweede nieuwe regeling bestaat hierin dat aan de politierechtbank een bevoegdheid wordt verleend die zij tot nog toe niet heeft.

Zij spreekt straffen uit tegen degenen die de bepalingen overtreden betreffende het algemeene toezicht op de vreemdelingen (art. 18), voor deze vonnissen gelden de regelen van het gemeen recht, en de veroordeelde mag tegen zijn veroordeeling beroep instellen.

De politierechtbank gelast ook, in de bij de artikelen 23 en 24 voorziene gevallen, de stelling ter beschikking van de Regeering van de personen die geen voldoende middelen van bestaan hebben, of die zich niet hebben willen onderwerpen aan de tegen hen genomen maatregelen of die maatregelen overtreden hebben, en die niet onmiddellijk naar de grens kunnen worden teruggeleid of gerapatriëerd.

De bevoegdheid die hier aan de politierechtbank wordt toegekend is slechts een uitbreiding van de bevoegdheid, haar toegekend door de wet van 27 November 1891 tot beteugeling van de landlooperij en de bedelarij.

Cette innovation est-elle heureuse ?

A certains égards la situation des étrangers visés par le projet de loi peut être assimilée à celle des individus trouvés en état de vagabondage ou se livrant à la mendicité.

Or, la procédure instaurée pour réprimer la mendicité et le vagabondage a donné d'excellents résultats.

Elle peut sans inconvénient, être étendue aux étrangers indésirables.

On peut objecter qu'il est dangereux de laisser aux juges de paix une trop grande latitude dans l'appréciation des moyens d'existence qui doivent être requis des étrangers qui leur seront déférés, que certaines juridictions cantonales se sont montrées trop larges à cet égard, dans l'application de la loi du 27 novembre 1891.

On objecte encore que le juge de paix est mal placé pour examiner certaines questions fort délicates qui pourraient surgir : légalité et régularité de l'arrêté royal ou ministériel pris à l'égard de l'étranger.

Ces critiques ne paraissent guère fondées, car chaque fois que le législateur a fait confiance aux juges de paix, l'expérience lui a donné raison.

Il est à remarquer du reste que le projet réserve à l'intéressé et au Procureur du Roi le droit d'appel pour erreur dans l'appréciation de la nationalité.

Les deux degrés de juridiction constituent une garantie pour la personne en cause et la décision n'a pas pour effet de trancher la question de nationalité d'une manière définitive.

L'appel par la personne considérée comme de nationalité étrangère qui réclame la qualité de Belge doit être l'expression d'une réclamation se produisant sur-le-champ. Il doit avoir à l'audience excipé de la nationalité de Belge. Il lui sera signalé qu'il a un droit d'appel, mais qu'il doit en user sur-le-champ.

Du reste, dans tous cas d'erreur dans l'appréciation de la nationalité et notamment dans l'intérêt de la personne en cause, le Procureur du Roi peut interjecter appel.

Ce droit d'appel n'est pas subordonné à la condition que la question de nationalité ait été soulevée devant le juge de paix.

Pendant l'instance d'appel, le tribunal correctionnel peut ordonner la mise en liberté de la personne en cause.

Il n'y a donc aucune objection d'ordre pratique à la procédure et à la compétence instituées par le projet de loi.

C'est pourquoi le Gouvernement a l'honneur de soumettre à vos délibérations le présent projet de loi. Il impose à l'étranger, un ensemble de formalités permettant d'assu-

Zal die nieuwe regeling gunstige gevolgen hebben ?

Onder zeker opzicht kan de toestand van de bij het wetsontwerp bedoelde vreemdelingen gelijkgesteld worden met dien van de personen aangetroffen in staat van landlooperij of die zich aan bedelarij overgeven.

Welnu, de rechtspleging ingevoerd om de bedelarij of de landlooperij te beteugelen heeft uitmuntende gevolgen gehad.

Zonder eenig bezwaar kan zij ook worden toegepast op de ongewenschte vreemdelingen.

Men zou kunnen inbrengen dat het gevaarlijk is den vrederechter een te groote vrijheid te geven in hun schatting van de misdelen van bestaan waarover de naar zijn rechtbank verwezen vreemdelingen moeten beschikken, dat sommige kantonrechters te dien opzichte te ruim zijn geweest bij de toepassing van de wet van 27 November 1891.

Tegen die nieuwe regeling wordt nog aangevoerd dat de vrederechter minder goed geplaatst is om sommige zeer kiesche kwesties te onderzoeken die zouden kunnen oprijzen : wettelijkheid et regelmatigheid van het ten opzichte van den vreemdeling genomen koninklijk of ministerieel besluit.

Genoemde bezwaren konien ons eenigzins ongegrond voor, want telkens als de wetgever zich op de vrederechters verlaten heeft, hebben de feiten hem gelijk gegeven.

Er dient overigens opgemerkt dat het ontwerp den betrokken persoon en den procureur des Konings het recht voorbehoudt om beroep in te stellen, om reden van vergissing bij de beoordeeling van de nationaliteit.

Die twee graden van rechtsmacht zijn een waarborg voor den betrokken persoon, en door de gevallen beslissing wordt ten andere, de kwestie van nationaliteit niet afdoende beslecht.

Het hooger beroep ingediend door een persoon die beschouwd wordt als zijnde van een vreemde nationaliteit, maar die den staat van Belg voor zich opvoert, moet geformuleerd worden onder vorm van een onmiddellijk ingediend bezwaar.

Ter terechtzitting zelf moet hij zich op zijn staat van Belg beroepen hebben. Hem zal er op gewezen worden dat hij recht heeft om beroep in te stellen, doch dat hij van dat recht onmiddellijk gebruik moet maken.

Overigens telkens als er een vergissing bij de beoordeeling van de nationaliteit wordt begaan kan, inzonderheid in het belang van den betrokken persoon, de procureur des Konings beroep instellen. Dit recht van beroep wordt niet afhankelijk gesteld van de voorwaarde dat de nationaliteit vóór den vrederechter opgeworpen werd.

Gedurende den aanleg in beroep kan de correctionele rechtbank de invrijheidstelling van den betrokken persoon gelasten.

Er bestaat dus geen bezwaar van practischen aard tegen de rechtspleging en de bevoegdheid zooals zij door dit wetsontwerp worden geregeld.

Daarom heeft de Regeering de eer u dit wetsontwerp voor te leggen. Deze vreemdeling legt het een reeks formaliteiten op die een doeltreffend toezicht mogelijk maken en

rer un contrôle efficace et de prendre à tout moment telles mesures que nécessitent l'ordre et la sécurité publics.

Il édicte un ensemble de sanction dont on peut attendre d'heureux résultats.

Le Ministre de la Justice,

P. JANSON.

PROJET DE LOI

ALBERT,

ROI DES BELGES,

A tous présents et à venir, SALUT !

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter, en Notre Nom, aux Chambres législatives le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE PREMIER.

Tout étranger est admis dans le territoire du royaume, s'il est porteur des pièces requises par le gouvernement.

ART. 2.

Nul étranger, âgé de quinze ans accomplis, ne peut séjourner dans le royaume sans avoir, dans les quarante-huit heures de son arrivée, signalé celle-ci à l'administration communale du lieu où il séjourne, en indiquant la durée de son séjour.

Il n'y peut demeurer plus de quinze jours sans avoir sollicité de l'administration communale du lieu de sa résidence un certificat d'inscription sur le registre des étrangers.

Toutefois, l'étranger descendu dans un hôtel, auberge ou pension de famille est dispensé de ces obligations, si dès son arrivée, dans chacun de ces établissements, il remplit et signe un bulletin individuel, dont le modèle est arrêté par le gouvernement. Il lui en est remis une attestation qui tient lieu du certificat d'inscription prévu à l'alinéa 2 ci-dessus.

ART. 3.

Nul étranger, âgé de quinze ans accomplis, ne peut demeurer dans le royaume pendant plus de quatre mois, sans avoir sollicité son inscription sur les registres de la population de la commune de sa résidence. Il lui est délivré une carte portant sa qualité d'étranger et tenant lieu de carte d'identité.

waardoor te allen tijde zulke maatregelen kunnen worden genomen als voor de openbare orde en 's Lands veiligheid wordt geëischt. Van de sancties, die het wetsontwerp voorziet, mogen gunstige uitslagen verwacht worden.

De Minister van Justitie,

P. JANSON.

WETSONTWERP

ALBERT,

KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL!

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is gelast in Onzen naam bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp aan te bieden waarvan de inhoud volgt :

EERSTE ARTIKEL.

Ieder vreemdeling wordt op 's Rijks grondgebied toegelaten, indien hij in het bezit is van de door de regering geëischte stukken.

ART. 2.

Vreemdelingen, ten volle vijftien jaar oud, mogen in het Land niet verblijven, zoo zij binnen acht en veertig uren na hun aankomst, hiervan aan het gemeentebestuur van de plaats waar ze verblijven geen kennis hebben gegeven, met aanduiding van den duur van hun verblijf.

Zij mogen er niet meer dan vijftien dagen vertoeven zoo zij bij het gemeentebestuur van de plaats waar zij verblijven geen bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister hebben aangevraagd.

Echter is de vreemdeling die in een hotel, herberg of familiépension is afgestapt, van die verplichtingen ontslagen, indien hij, dadelijk na zijn aankomst, in elk van die inrichtingen, een persoonsblad, waarvan het model door de Regeering is vastgesteld, invult en leekent. Hiervan wordt hem een attest afgeleverd dat geldt als bewijs van inschrijving, zooals voorzien in de vorige 2° alinea.

ART. 3.

Vreemdelingen, ten volle vijftien jaar oud, mogen gedurende meer dan vier maanden in het Land niet vertoeven, zoo zij hun inschrijving niet hebben aangevraagd in de bevolkingsregisters van de gemeente waar zij verblijf houden. Hun wordt een kaart afgeleverd die melding maakt van hun staat van vreemdeling en die als identiteitskaart geldt.

ART. 4.

Les dispositions des articles 2 et 3 sont affichées dans toutes les chambres d'hôtels, pensions de famille, auberges, cantines et cambuses, ainsi que dans les appartements et chambres garnis.

ART. 5.

Les hôteliers, aubergistes et tenanciers de pensions de famille hébergeant un étranger sont tenus, après vérification de ses pièces d'identité, de lui faire remplir le bulletin individuel et de lui remettre l'attestation prévus à l'article 2, alinéa 3. Ils transmettent, au jour le jour, tant à l'administration de la Sûreté publique qu'au commissaire de police de la commune, ou, à son défaut, au commandant de la brigade de gendarmerie, un exemplaire du bulletin individuel.

ART. 6.

Toute personne non visée à l'article 5, donnant en location à un étranger un immeuble en tout ou en partie, ou hébergeant, même gratuitement, un étranger ainsi que toute personne employant un étranger, sont tenues d'en aviser dans les trois jours, l'administration communale.

Elles en sont dispensées si l'étranger a déjà satisfait aux prescriptions des articles 2, 3 ou de l'alinéa premier de l'article 8 ci-après.

ART. 7.

Sauf opposition du Ministère de la Justice, la carte d'étranger prévues à l'article 3, est délivrée et renouvelée après deux ans par les administrations communales.

La délivrance de la carte et son renouvellement donnent lieu à la perception d'une taxe de cinquante francs au profit de l'Etat.

Cette taxe est réduite à 15 francs pour l'épouse de l'étranger, pour chacun de ses enfants mineurs âgés de quinze ans accomplis, habitant sous le même toit, ainsi que pour les étudiants et élèves des établissements d'enseignement publics ou privés du Royaume.

Elle est réduite à 10 francs pour les travailleurs manuels et à 5 francs pour leur épouse et chacun de leurs enfants mineurs, âgés de quinze ans accomplis, habitant sous le même toit.

Les communes peuvent percevoir dans les mêmes conditions, à leur profit, une taxe égale à la moitié de celle perçue au profit de l'Etat.

Les étrangers qui, en temps de guerre, ont servi avec honneur dans l'armée belge, ceux qui par leur conduite ont mérité la reconnaissance nationale, ceux qui sont chargés d'une mission officielle en Belgique, ceux qui gratuitement donnent soit des soins aux malades et aux vieillards, soit l'enseignement, ainsi que les indigents sont exonérés de toute taxe.

ART. 4.

De bepalingen van de artikelen 2 en 3 worden aangeslagen in al de kamers van de hotels, familiepensions, herbergen, kantines en kombuizen, alsmede in de gestofeerde appartementen en kamers.

ART. 5.

De hôtellhouders, herbergiers en houders van familiepensions die een vreemdeling herbergen, moeten, na zijn identiteitspapieren te hebben nagezien, hem het persoonsblad doen invullen en hem het bij artikel 2, 3e alinea, voorziene bewijs ter hand stellen. Elken dag zenden zij een exemplaar van het persoonsblad, zoowel aan het Beheer van de Openbare Veiligheid als aan den politiecommissaris van de gemeente of, bij dezès ontstentenis, aan den brigade-bevelhebber van de rijkswacht.

ART. 6.

De onder artikel 5 niet begrepen personen, die een vast goed of een gedeelte van een vast goed aan een vreemdeling in huur geven, of zelfs kosteloos een vreemdeling herbergen, alsmede zij die een vreemdeling in dienst hebben, moeten binnen drie dagen hiervan kennis geven aan het gemeentebestuur.

Van die verplichting zijn zij ontslagen indien de vreemdeling reeds voldaan heeft aan de voorschriften van de artikelen 2, 3 of 1^e alinea van onderstaand artikel 8.

ART. 7.

Behoudens verzet vanwege het ministerie van Justitie, wordt de bij artikel 3 voorziene vreemdelingenkaart door de gemeentebesturen afgeleverd en na twee jaar hernieuwd.

Voor de aflevering van de kaart en voor haar hernieuwing wordt een recht van vijftig frank ten bate van den Staat geheven.

Dit recht wordt op vijftien frank teruggebracht voor de echtgenoot van den vreemdeling, voor ieder van zijn minderjarige kinderen die ten volle vijftien jaar oud zijn en onder hetzelfde dak wonen, alsmede voor de studenten en leerlingen van de openbare of private onderwijsinstellingen in het Rijk.

Het wordt op tien frank teruggebracht voor de handarbeiders en op vijf frank voor hun echtgenoot en ieder van hun minderjarige kinderen die ten volle vijftien jaar oud zijn en onder hetzelfde dak wonen.

De gemeenten mogen te hunnen bate onder dezelfde voorwaarden een recht heffen gelijk aan de helft van het recht geheven ten bate van den Staat.

De vreemdelingen die in tijd van oorlog eervol in het Belgisch leger gediend hebben, zij die voor hun gedrag 's Lands erkentelijkheid verkiend hebben, zij die met een officieele zending in België belast zijn, zij die kosteloos hetzij zieken en oude lieden verzorgen hetzij onderwijs geven, alsmede de behoeftigen zijn van de betaling van alle recht vrijgesteld.

ART. 8.

L'étranger qui change de résidence est tenu, avant son départ, d'en aviser l'administration communale du lieu qu'il quitte et de se présenter dans les quarante-huit heures de son arrivée à l'administration communale du lieu de sa nouvelle résidence, pour faire mentionner celle-ci sur son certificat d'inscription dans le registre des étrangers ou sur sa carte d'étranger.

Celui qui change d'adresse dans la commune où il réside doit en aviser l'administration locale dans le même délai.

Sous réserve de l'application de l'article 3, celui qui descend dans un hôtel, auberge ou pension, de famille, se borne à remplir et à signer le bulletin individuel et obtient l'attestation prévue à l'article 2, alinéa 3 et à l'article 5.

ART. 9.

Les dispositions réglant le séjour des étrangers en Belgique ne s'appliquent sous réserve de réciprocité ni aux membres des missions diplomatiques étrangères, ni aux personnes de leur famille, ni au personnel non officiel de nationalité étrangère résidant sous le même toit que le chef de mission.

Elles ne sont pas non plus applicables, sous réserve de réciprocité et pourvu qu'ils possèdent la nationalité du pays qui les a nommés, aux agents consulaires autorisés à exercer leurs fonctions en Belgique, aux chanciers de carrières des consulats et aux membres de leur famille vivant sous le même toit.

Le Ministre des Affaires Etrangères délivre gratuitement à ces personnes des cartes d'identité diplomatiques ou consulaires.

ART. 10.

Tout étranger est tenu, sur réquisition d'un agent de la police ou de la force publique ou de toute autre personne chargée de fonctions publiques, d'exhiber les pièces dont il doit être porteur.

ART. 11.

L'émigrant étranger qui désire s'embarquer dans un port belge, ou transiter par la Belgique pour s'embarquer dans un port étranger, doit être muni d'une carte spéciale de transit délivrée gratuitement, dans les conditions à déterminer par le Ministre des Affaires Etrangères.

Si l'émigrant ne s'est pas embarqué à la date fixée sur son contrat-coupon, ou s'il interrompt son voyage de transit, il est, par les soins du commissaire du gouvernement pour l'émigration, refoulé aux frais de l'agent d'émigration qui l'a engagé.

ART. 12.

Personne ne peut entreprendre l'embauchage ou le placement de travailleurs manuels ou d'employés de nationa-

ART. 8.

De vreemdeling die van verblijfplaats verandert moet vóór zijn vertrek, daarvan kennis geven aan het gemeentebestuur van de plaats die hij verlaat en zich, binnen acht en veertig uren na zijn aankomst bij het gemeentebestuur van de plaats van zijn nieuw verblijf aanmelden ten einde dit nieuw verblijf te doen aantekenen op zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister of op zijn vreemdelingenkaart.

Hij die van adres verandert in de gemeente waar hij verblijft, moet binnen denzelfden termijn, daarvan kennis geven aan het plaatselijk gemeentebestuur.

Behoudens toepassing van artikel 3, moet hij die afstapt in een hotel, een herberg of een familiepension, slechts het persoonsblad invullen en teekenen en bekomt het attest voorzien bij artikel 2, 3^e alinea en bij artikel 5.

ART. 9.

De bepalingen die het verblijf van de vreemdelingen in België regelen, gelden niet, onder voorbehoud van wederkeerigheid, voor de leden van de vreemde diplomatieke zendingen, noch voor de personen van hun gezin, noch voor het niet officieel personeel van vreemde nationaliteit dat onder hetzelfde dak als het hoofd van de zending verblijft.

Zij gelden evenmin, onder voorbehoud van wederkeerigheid en voor zoover zij de nationaliteit bezitten van het land dat hen benoemde, voor de consulaire agenten die gemachtigd zijn om hun bediening in België waar te nemen, voor de beroepskanseliers van de consulaten en voor de leden van hun gezin die onder hetzelfde dak wonen. De Minister van Buitenlandsche Zaken levert aan die personen kosteloos diplomatieke of consulaire identiteitskaarten af.

ART. 10.

Ieder vreemdeling moet, op vordering van een agent van de politie of van de openbare macht, of van elk ander met een openbare bediening belast persoon, de stukken vertoonen die hij in zijn bezit heeft.

ART. 11.

De vreemde uitwijkeling die in een Belgische haven wenscht scheep te gaan, of door België wenscht te reizen om in een buitenlandsche haven scheep te gaan moet voorzien zijn van een bijzondere doorreiskaart die, onder de door den Minister van Buitenlandsche Zaken te bepalen voorwaarden, kosteloos wordt afgeleverd.

Indien de uitwijkeling niet is scheep gegaan op den datum bepaald op zijn reiskaart-contract, of indien hij zijn doorreis onderbreekt, wordt hij, door de zorg van den regeeringcommissaris voor de uitwijking, naar de grens teruggeleid op kosten van den uitwijkingsagent die hem aangevoerd heeft.

ART. 12.

Niemand mag zich belasten met het in dienst nemen of het plaatsen van vreemde handenarbeiders of bedienden,

lité étrangère sans avoir obtenu l'autorisation du Ministre de la Justice et celle du Ministre de l'Industrie, du Travail et de la Prévoyance Sociale, qui déterminera le montant du cautionnement à verser par l'intéressé.

Cette autorisation est en tout temps révocable.

ART. 13.

Sans préjudice de l'application de l'article 18, toute personne qui contrevient aux articles 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11 et 12 ainsi qu'aux dispositions des arrêtés pris en exécution de la présente loi, est punie d'un emprisonnement de deux à sept jours, et d'une amende de dix francs à vingt-cinq francs, ou d'une de ces peines seulement.

ART. 14.

En cas d'infraction aux articles 5, 6 et 12, il est prononcé autant de peines qu'il se trouve ou s'est trouvé d'étrangers hébergés, employés ou embauchés, contrairement aux dispositions légales ou réglementaires.

ART. 15.

Les chefs d'entreprises sont civilement responsables des amendes prononcées à charge de leurs directeurs, gérants ou préposés à la direction ou à la surveillance.

ART. 16.

Celui qui sciemment favorise d'une manière quelconque l'entrée en Belgique d'un étranger auquel l'accès du territoire a été interdit ou qui n'est pas muni des pièces réglementaires, est puni d'un emprisonnement de huit jours à un an et d'une amende de vingt-six francs à trois cents francs, ou d'une de ces peines seulement.

ART. 17.

En cas de récidive dans les deux ans à partir de la condamnation, les peines portées aux articles 13, 14 et 16 sont doublées.

ART. 18.

Le tribunal de police connaît des infractions prévues par les articles 13 et 14 et par les arrêtés pris pour leur exécution, même en cas de récidive.

ART. 19.

Le Ministre de la Justice peut, soit retenir à la frontière, soit contraindre de s'éloigner d'un certain lieu, d'habiter dans un lieu déterminé ou de sortir du royaume :

1° l'étranger qui a contrevenu à une des dispositions de la présente loi ou des arrêtés d'exécution;

2° l'étranger qui n'a pas de moyens d'existence réguliers et suffisants;

zoo hij daartoe niet gemachtigd werd door den Minister van Justitie en door den Minister van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg, die het bedrag van de door den belanghebbende te storten zekerheid zal bepalen.

Bedoelde machtiging kan steeds ingetrokken worden.

ART. 13.

Onverminderd de toepassing van artikel 18, wordt hij, die de artikelen 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11 en 12 alsmede de bepalingen van de ter tenuitvoerlegging van deze wet genomen besluiten overtreedt, gestraft met gevangenisstraf van twee dagen tot zeven dagen, en met geldboete van tien frank tot vijf en twintig frank, of enkel met een van die straffen.

ART. 14.

In geval van overtreding van de artikelen 5, 6 en 12 worden zooveel straffen opgelegd als er feitelijk vreemdelingen geherbergd, gebezigd of in dienst genomen zijn of geweest zijn in strijd met de wettelijke of reglementaire bepalingen.

ART. 15.

De bedrijfsleiders zijn burgerlijk verantwoordelijk voor de geldboeten uitgesproken ten laste van hun bestuurders, zaakwaarnemers of met het bestuur of het toezicht belaste personen.

ART. 16.

Hij die wetens en willens, op om het even welke wijze den toegang in België vergemakkelijk van een vreemdeling, aan wien die toegang werd verboden of die niet in het bezit is van de reglementaire stukken, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met gelboete van zes en twintig frank tot driehonderd frank, of enkel met een van die straffen.

ART. 17.

In geval van herhaling binnen twee jaar te rekenen van de veroordeeling, worden de bij de artikelen 13, 14 en 16 gestelde straffen verdubbeld.

ART. 18.

De politierechtbank neemt kennis van de overtredingen voorzien door de artikelen 13 en 14 en door de besluiten genomen ter tenuitvoerlegging er van, zelfs in geval van herhaling.

ART. 19.

De Minister van Justitie kan, hetzij aan de grens tegenhouden, hetzij dwingen zich uit een zekere plaats te verwijderen, een bepaalde plaats te bewonen, of het Rijk te verlaten :

1° den vreemdeling die een van de bepalingen van deze wet of van de uitvoeringsbesluiten overtreden heeft;

2° den vreemdeling die geen regelmatige en voldoende middelen van bestaan heeft;

3° l'étranger dont la présence est un danger pour l'ordre, la tranquillité et la moralité publiques;

4° l'étranger qui, même hors du royaume, est poursuivi ou a été condamné pour des infractions prévues par les lois pénales belges;

5° l'étranger dont la présence est dangereuse pour la sécurité intérieure ou extérieure de l'Etat.

ART. 20.

Les mesures prévues à l'article 19 feront l'objet d'un arrêté royal délibéré en conseil des Ministres en ce qui concerne :

1° l'étranger visé au paragraphe 5 et qui est porteur de la carte prévue à l'article 3;

2° l'étranger marié avec une femme belge dont il a un ou plusieurs enfants, nés en Belgique pendant sa résidence, à moins qu'il ne soit déchu de la puissance paternelle, ou que, divorcé, en instance de divorce ou séparé de corps, la garde des enfants ne lui ait été retirée;

3° l'étranger qui, marié avec une femme belge ayant conservé cette nationalité, a depuis son mariage résidé plus de cinq ans en Belgique et continue à y résider d'une manière permanente;

4° l'étrangère qui lors de son mariage avec un Belge a renoncé à la nationalité belge, si depuis son mariage elle réside en Belgique depuis cinq ans et continue à y résider d'une manière permanente, ou si, de ce mariage sont issus un ou plusieurs enfants nés en Belgique, à moins, dans ce dernier cas, qu'elle ne soit déchu de la puissance paternelle ou que, divorcée, en instance de divorce ou séparée de corps, la garde des enfants ne lui ait été retirée;

5° l'étranger qui a été autorisé à établir son domicile dans le royaume, conformément à l'article 13 du Code civil.

ART. 21.

Ces mesures peuvent être rapportées, leur exécution suspendue conditionnellement et la suspension retirée, par arrêté ministériel ou par arrêté royal délibéré en conseil des Ministres, suivant la distinction établie aux articles 19 et 20.

ART. 22.

La mesure intervenue est notifiée à l'intéressé par les soins du Ministre de la Justice. Elle n'est exécutoire qu'après le délai qu'elle indique et qui ne sera pas inférieur à un jour franc. Le Ministre de la Justice, en même temps qu'il fait procéder à la notification par voie administrative, fait remettre à l'étranger une copie de la décision

3° den vreemdeling wiens aanwezigheid een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid en de openbare zedelijkheid;

4° den vreemdeling die zelfs buiten het Rijk vervolgd wordt of veroordeeld werd wegens door de Belgische strafwetten voorziene misdrijven.

5° den vreemdeling wiens aanwezigheid gevaarlijk is voor de inwendige of de uitwendige veiligheid van den Staat.

ART. 20.

Ten aanzien van de volgende vreemdelingen worden de bij artikel 19 voorziene maatregelen gelast bij een Koninklijk besluit waarover in den Ministerraad wordt beraadslaagd en beslist :

1° ten aanzien van den bij paragraaf 5 bedoelde vreemdeling die in het bezit is van de bij artikel 3 voorziene kaart;

2° ten aanzien van den vreemdeling die gehuwd is met een Belgische vrouw, met dewelke hij een of meer in België tijdens zijn verblijf aldaar, geboren kinderen heeft, tenzij hij van de ouderlijke macht ontzet werd of hem ten gevolge van echtscheiding, vordering tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed de bewaring van de kinderen ontnomen werd;

3° ten aanzien van den vreemdeling die, gehuwd zijnde met een Belgische vrouw, die de Belgische nationaliteit behouden heeft, sinds zijn huwelijk meer dan vijf jaar in België heeft verbleven, en er verder bestendig verblijf houdt;

4° ten aanzien van de vreemdelinge die bij haar huwelijk met een Belg afgezien heeft van de Belgische nationaliteit, indien zij sedert haar huwelijk sinds 5 jaar in België verblijft en er verder bestendig verblijf houdt, of indien er uit dat huwelijk een of meer kinderen zijn geboren in België, tenzij, in laatsbedoeld geval, zij van de ouderlijke macht ontzet werd of haar, ten gevolge van echtscheiding, vordering tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed, de bewaring van de kinderen ontnomen werd;

5° ten aanzien van den vreemdeling die toelating heeft bekomen om zijn woonplaats in België te vestigen, overeenkomstig artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek.

ART. 21.

Die maatregelen kunnen worden ingetrokken, hun tenuitvoerlegging voorwaardelijk geschorst en de schorsing ingetrokken of wel bij een ministerieel besluit, ofwel bij een Koninklijk besluit waarover in den Ministerraad wordt beraadslaagd en beslist, volgens het onderscheid gemaakt in de artikelen 19 en 20.

ART. 22.

De getroffen maatregel wordt den betrokkene betekend door de zorg van den Minister van Justitie. Zij is eerst uitvoerbaar na den er in aangeduiden termijn, die niet minder dan een vrijen dag zal mogen bedragen. Terwijl de Minister van Justitie hem langs bestuurlijken weg die betekening laat doen, laat hij aan den vreemdeling een afschrift afle-

indiquant la nature et le motif de la mesure, ainsi que le délai accordé pour l'exécution.

Toutefois, l'étranger qui n'a pas encore obtenu la carte d'étranger peut être sommé de se conformer sur-le-champ à la mesure prise à son égard et même conduit sans délai par la force publique hors du lieu qui lui est interdit dans celui où une résidence lui est assignée ou à la frontière.

ART. 23.

L'étranger visé à l'article 22 qui ne s'est pas conformé à la mesure prise à son égard, est arrêté et traduit devant le tribunal de police pour être mis à la disposition du gouvernement.

Il sera mis à la disposition du Gouvernement pour une période ne dépassant pas six mois.

Il en est de même si l'étranger retourne dans le lieu qui lui est interdit, ou quitte la résidence qui lui est assignée, ou revient dans le pays.

ART. 24.

Sans préjudice de l'application des lois du 27 novembre 1891 et du 15 mai 1912, l'étranger qui est rencontré sans pouvoir justifier d'une occupation ou de ressources actuelles suffisantes pour pourvoir à son entretien est arrêté et traduit devant le tribunal de police pour être mis à la disposition du Gouvernement, s'il ne peut être conduit immédiatement à la frontière.

Les décisions prises en vertu du présent article ne figurent pas au casier judiciaire.

ART. 25.

L'étranger visé aux articles 23 et 24 est libéré dès qu'il peut avoir accès au territoire d'un pays limitrophe ou être rapatrié.

L'étranger visé à l'article 24 est également libéré dès qu'il a pu se procurer les moyens nécessaires pour pourvoir à son entretien.

ART. 26.

Dans les cas prévus aux articles 23 et 24 de la présente loi, l'étranger est amené dans le plus bref délai et au plus tard dans les trois jours suivant celui de l'arrestation, devant le tribunal de police, à l'audience ordinaire, ou à celle requise par l'officier du ministère public.

S'il le demande, un délai lui est accordé pour préparer sa défense.

Entelemps, l'étranger reste en état d'arrestation.

ART. 27.

Les décisions prises par le tribunal de police en vertu

veren van de beslissing, waarin vermeld zijn de aard van den maatregel, de reden waarom hij genomen werd, alsook de termijn toegestaan voor de tenuitvoerlegging er van.

Echter kan aan den vreemdeling die nog geen vreemdelingenkaart heeft bekomen, bevel gegeven worden terstond aan den te zijnen opzichte getroffen maatregel gevolg te geven en kan hij zelfs zonder verwijl door de openbare macht buiten de hem ontzegde plaats geleid worden naar de plaats waar hem een verblijf is aangewezen of naar de grens.

ART. 23.

De bij artikel 22 bedoelde vreemdeling die geen gevolg gegeven heeft aan den te zijnen opzichte genomen maatregel, wordt aangehouden en voor de politierechtbank gedaagd om ter beschikking van de Regeering gesteld te worden.

Hij zal ter beschikking van de Regeering blijven gedurende zes maanden ten hoogste.

Hetzelfde geldt indien de vreemdeling in een hem ontzegde plaatst terugkeert of de hem aangewezen verblijfplaats verlaat, of in het Land terugkomt.

ART. 24.

Onverminderd de toepassing van de wetten van 27 November 1891 en van 15 Mei 1912, wordt de vreemdeling, die aangetroffen wordt zonder dat hij kan doen blijken van een bezigheid of van middelen van bestaan die op dat oogenblik voldoende zijn om in zijn onderhoud te voorzien, aangehouden en voor de politierechtbank gedaagd om ter beschikking van de Regeering te worden gesteld, indien hij niet onmiddellijk naar de grens kan worden geleid.

De krachtens dit artikel genomen beslissingen worden niet in het Strafregerregister vermeld.

ART. 25.

De bij de artikelen 23 en 24 bedoelde vreemdeling wordt vrijgelaten zoodra hij kan toegang hebben tot het grondgebied van een aangrenzend land of gerepatriëerd worden.

De bij artikel 24 bedoelde vreemdeling wordt eveneens vrijgelaten zoodra hij zich de noodige middelen heeft kunnen aanschaffen om in zijn onderhoud te voorzien.

ART. 26.

In de gevallen voorzien bij de artikelen 23 en 24 van deze wet, wordt de vreemdeling binnen den kortst mogelijken tijd en uiterlijk binnen drie dagen na den dag van zijn aanhouding voor de politierechtbank gebracht ter gewone terechtzitting of ter terechtzitting gevorderd door den amtenaar van het Openbaar Ministerie.

Indien hij het vraagt, wordt hem tijd verleend om zijn verdediging voor te bereiden.

Ondertusschen blijft de vreemdeling aangehouden.

ART. 27.

Van de beslissingen door de politierechtbank krachtens de

des articles 23, 24 et 26 ne sont susceptibles d'appel de la part de celui qui en est l'objet que s'il a à l'audience excipé de la qualité de Belge.

Sa déclaration d'appel doit être faite immédiatement après le prononcé de la décision et le greffier en dresse acte sur-le-champ.

Le Procureur du Roi a la faculté d'appeler pour erreur dans l'appréciation de la nationalité.

Il notifie son appel dans les quinze jours à compter du prononcé; l'exploit contient assignation devant le tribunal correctionnel dans le mois à compter du prononcé.

L'individu, dont la mise à la disposition du Gouvernement aura été décidée, reste en état d'arrestation nonobstant appel, à moins que le tribunal correctionnel n'ordonne, sur requête, sa libération provisoire. Dans ce cas, une résidence peut lui être assignée d'où il lui est interdit de s'éloigner pendant l'instance, sous peine d'être arrêté à nouveau.

Les frais de la procédure seront mis à charge de l'appelant si son appel est déclaré non fondé.

ART. 28.

Il sera rendu compte annuellement aux Chambres de l'exécution de la présente loi.

ART. 29.

En cas de guerre ou d'état de siège, le Roi peut suspendre l'application de la présente loi et décréter les mesures imposées par les circonstances.

ART. 30.

Des dispositions en vue de régler la situation des étrangers se trouvant en Belgique au moment de la mise en vigueur de la présente loi, pourront être arrêtées par le Roi.

ART. 31.

Toutes les mesures administratives prises en vertu des lois antérieures sont maintenues et ceux qui y contrevenent sont passibles des sanctions prévues à l'article 23 de la présente loi.

ART. 32.

La présente loi deviendra obligatoire trois mois après le jour de sa publication au *Moniteur Belge*.

L'article 9 du décret du 23 Messidor an III, l'article 7 de la loi du 28 Vendémiaire an VI, l'article 3 de l'arrêté du Gouvernement provisoire du 6 octobre 1830 et la loi du 12

artikelen 23, 24 en 26 genomen, kan hij tegen wien die beslissingen gericht zijn enkel dan in beroep komen indien hij zich ter terechtzitting op den staat van Belg heeft beroepen.

De verklaring dat hij in beroep gaat moet afgelegd worden onmiddellijk nadat de beslissing uitgesproken is, en de griffier maakt er aanstonds akte van op.

De Procureur des Konings kan beroep instellen om reden van vergissing bij de beoordeeling van de nationaliteit.

Hij geeft kennis van het ingesteld beroep binnen vijftien dagen, te rekenen van de uitspraak; het exploit houdt dagvaarding voor de correctioneele rechtbank binnen de maand na de uitspraak.

De persoon tot wiens stelling ter beschikking van de Regeering besloten werd, blijft aangehouden niet tegenstaande beroep, ten ware de correctioneele rechtbank, op verzoek, zijn voorloopige invrijheidstelling mocht gelasten. In dit geval kan hem een verblijfplaats worden aangewezen, die hij, op straffe van opnieuw aangehouden te worden, gedurende den aanleg niet mag verlaten.

De kosten van de rechtspleging komen ten laste van den eischer in beroep, indien zijn beroep ongegrond verklaard wordt.

ART. 28.

Van de tenuitvoerlegging van deze wet wordt jaarlijks aan de Kamers verslag gedaan.

ART. 29.

In geval van oorlog of van staat van beleg, kan de Koning de toepassing van deze wet schorsen en de door de omstandigheden geboden maatregelen uitvaardigen.

ART. 30.

Voor de regeling van den toestand der vreemdelingen die zich in België bevinden op het oogenblik waarop deze wet van kracht wordt, kunnen door den Koning schikkingen getroffen worden.

ART. 31.

Al de maatregelen van bestuur op grond van de vroegere wetten genomen blijven van kracht en zij die ze overtreden zijn strafbaar met de bij artikel 23 van deze wet voorziene sancties.

ART. 32.

Deze wet wordt van kracht drie maanden na den dag waarop zij in het Belgisch Staatsblad bekend gemaakt wordt.

Artikel 9 van het decreet van 23 Messidor jaar III, artikel 7 der wet van 28 Vendémiaire jaar VI, artikel 3 van het besluit van het Voorloopig Bewind van 6 October 1830

février 1897 relatifs à la police des passeports et des étrangers seront dès lors abrogés.

Donné à Bruxelles, le 6 juin 1930.

ALBERT,

PAR LE ROI.

Le Ministre de la Justice,

P. JANSON.

en de wet van 12 Februari 1897 betreffende de politie van de paspoorten en van de vreemdelingen zijn van dan af opgeheven.

Gegeven te Brussel, den 6e Juni 1930.

ALBERT,

VAN 'S KONINGS WEGE :

De Minister van Justitie,

P. JANSON.